

sanitære Foranstaltninger, men paa den anden Side synes han dog at mene, at vi i Princippet i Virkeligheden blive ved det bestaaende. Det bestaaende er jo dette, at der holdes Bog over de utugtserhvervsøgende Kvinder, og at Politiet sørger for at faa ført dem til Lægen, for at de kunne blive underkastede Tilsyn. Det finder man ikke i vort Forslag. Der gælder dette kun, naar Kvinderne frivilligt melde sig — det fremhævede Ministeren ogsaa i en anden Forbindelse — eller, som han sagde, angives at have smittet en anden; det er altsaa særlig § 5, den højtærede Minister der har sigtet til. Den højtærede Minister glemte imidlertid i denne Forbindelse, men omtalte det for Resten senere, at vi jo have § 11; ja, den maa man ikke glemme. Det er med megen Betænkelighed og Overvindelse, at vi ere gaaede dertil, men det have vi gjort, og det er altsaa ikke blot, naar de frivilligt melde sig, eller naar de meldes for at have smittet en anden, men det er ogsaa, naar de komme ind under de Straffebestemmelser, Lovfovslaget indeholder, at de kunne undergives Lægeundersøgelse, og ere de først komne for Lægen, holdes de fast; det er det, § 14 fører til. Der er altsaa ganske vist en bestemt Forskel mellem det nu bestaaende og det, vi ønske; den regelmæssige Kontrol have vi ikke, men der er paa den anden Side i meget vid Udstrækning givet Adgang for de Autoriteter, vi have, navnlig Lægerne, men hvis de ikke kunne det, Politiet, til at faa fat i dem, om hvem man har grundet Formodning, jfr. § 11, om, at de ere lidende af venerisk Syge og det ikke blot Kvinder men ogsaa Mænd. Naar dette ikke er nok for den højtærede Minister, og naar dette er vel meget for os andre, vil jeg i denne Forbindelse henviser til et nyt Moment, som jeg ikke fremdrog før, men har holdt i Reserve, og som jeg unægtelig tillægger større Betydning paa Sagens nuværende Stadium end det andet, jeg nævnedes før, og det er det, at den ene af de to Politilæger her i Kjøbenhavn, Dr. Erik Pontoppidan, særlig i den Pjece, der udkom i Foraaret, og som hedder: „Hvad kan der, afset fra Prostitutionskontrollen, gøres for at modarbejde de veneriske Sygdommes Udbredelse“, har indtaget det Standpunkt, at han, om han end ikke fuldt og udelt gaar over til os, der vil kaste Prostitutionskontrollen bort, dog i høj Grad forsoner sig dermed og tager op til Overvejelse, hvorledes Stillingen er, hvis vi sejre, og ud fra det Syns-

punkt er det da, at han gaar langt videre end vi og med en mærkelig Lyst til at polemiserer mod os, som dog i Virkeligheden for saa vidt ere hans Meningsfæller, bebrejder os, at vi ikke gaa vidt nok i Retning af at kaste alle Tvangsforanstaltninger over Bord. Han hævder i denne Pjece, og har nok endnu stærkere hævdet det i en Aaret forud fremkommen Afhandling, at det bestaaende Kontrolsystem er, jeg tror at kunne gengive det saaledes, værre end ingen Ting. Det er et Synspunkt, jeg ogsaa tidligere har gjort gældende, støttet paa andre Lægers Udtalelser, væsentlig udenlandske, men nu har han med den Sagkundskab, han sidder inde med, slaaet det saa fast som muligt, at som det nu er, kan eller bør det ikke vedblive, vi maa have udvidet Kontrollen baade Politiets og navnlig Lægernes langt mere, hvis det skal hjælpe noget. Vil man ikke det, og den højtærede Minister kan sige sig selv, at man fra dette Tings Side ikke vil gaa endnu videre i Kontrol — saa er det, Dr. Pontoppidan siger, som saa mange andre Læger have sagt før ham: Lad os saa hellere kaste det hele over Bord, og lad os saa en Gang prøve, hvad Frivilligheden kan føre til. Dr. Pontoppidan bruger i denne Forbindelse Lignelsen om Blæsten og Solen, der kappedes om, hvem der først kunde faa Manden til at knappe sin Frakke op. Blæsten forsøgte med det onde, men det hjalp ikke; saa kom Solen, den tog det med det gode, og saa hjalp det. Det har vist sig, at Tvangsforanstaltningerne osv. ikke hjælpe, lad os saa prøve, hvad man kan naa med det gode, og derfor mener han endogsaa, at vi her gaa for strengt til Værks, naar vi paalægge Lægerne disse Pligter, som vort Lovforslag indeholder, navnlig til at paakalde Politiets Hjælp, naar de ikke kunne faa de Folk, som de en Gang have haft under Behandling, til at komme igen. Nej, lad os kaste alt det Væsen, Blanketter, Anmeldelser osv. over Bord, siger han, og lad os staa over for denne Sygdom som over for alle andre, med den Betragtning, at de, som lide af den, vel nok melde sig, naar de blot vide, at der ikke sker dem noget ondt, og naar det er saa, som det er paa dette Omraade, og som han priser Danmark for fremfor de fleste andre Lande, at de kunne faa gratis Behandling. Saaledes er det jo efter Loven af 1874. Det er altsaa det Standpunkt, der indtages af en saa sagkyndig Mand som Dr. Pontoppidan, og med det